

Mitgehen. Miterleben. Mitwachsen. • Predokus idealnega človeštva prihodnosti

Dreibergewallfahrt am Dreinagelfreitag • Romanje treh gora na
petek treh žebļjev, 02.05.2025

Veröffentlicht • Objavljeno 13.05.2025

Papst Franziskus schreibt zum Heiligen Jahr 2025 in seiner Verkündigungsbulle „Spes non confundit - die Hoffnung lässt nicht zugrunde gehen“ (vgl. Röm 5,5): *Im Zeichen der Hoffnung macht Apostel Paulus der christlichen Gemeinde von Rom Mut. Hoffnung ist auch die zentrale Botschaft des bevorstehenden Heiligen Jahres, das der Papst nach alter Tradition alle fünfundzwanzig Jahre ausruft. Ich denke an all die Pilger der Hoffnung, die nach Rom kommen werden, um das Heilige Jahr zu feiern, und an diejenigen, [...], die es in den Teilkirchen begehen werden. Für alle möge es ein Moment der lebendigen und persönlichen Begegnung mit unserem Herrn Jesus Christus sein, der »Tür« zum Heil (vgl. Joh 10,7.9); einer Begegnung mit ihm, den die Kirche immer und überall und allen als „unsere Hoffnung“ (vgl. 1 Tim 1,1) zu verkünden hat.*

Diese „Tür zum anderen in Jesus Christus“ feierten wir pfarr- und dekanatsübergreifend heuer bei der Dreibergewallfahrt, die am Dreinagelfreitag, 02.05.2025, begangen wurde. Eine große Pilgerschar von überall her fand sich um Mitternacht in der Wallfahrtskirche Liesnaberg ein, um dort den Beginn mit einer Hl. Messe zu begehen. Diese feierten der zuständige Pfarrer von St. Peter am Wallersberg, KR Josef Valeško, sowie der Schwabegger und Neuhauser Pfarrvorsteher GR Mag. Michael Golavčnik.

Dieser nützte diesen "Fenstertag", an dem er schulfrei hatte, um ebenfalls diese 28 Kilometer lange Pilgerstrecke auf sich nehmen. Dazu schreibt Papst Franziskus in der Bulle: *Es ist kein Zufall, dass das Pilgern ein wesentliches Element eines jeden Heiligen Jahres darstellt. Sich auf einen Weg zu begeben, ist typisch für diejenigen, die sich auf die Suche nach dem Sinn des Lebens machen. Eine Fußwallfahrt trägt sehr dazu bei, den Wert der Stille, der Anstrengung und der Konzentration auf das Wesentliche wiederzuentdecken. Auch im kommenden Jahr werden die Pilger der Hoffnung es nicht versäumen, alte und neue Wege zu gehen, um das Heilige Jahr intensiv zu erleben.*

Das Heilige Jahr lädt die Christinnen und Christen ein, den Weg zu und mit den anderen zu gehen. Dazu hat die Tochter der Neuhauser Kirchenkammerin Mag. Eveline Paier Sternjak, die ehemalige Pfarrangehörige Stefanie Urach einen Bericht geschrieben, der die Erfahrungen wohl der Meisten, die mitgegangen sind, und es waren viele aus Schwabegg und Neuhaus, sehr gut eingefangen:

Mitgehen. Miterleben. Mitwachsen.

Den Jauntaler Dreibergelauf im Heiligen Jahr 2025 zu gehen, war für mich ein langer gehegter Wunsch. Ich wollte wissen, wie es sich anfühlt, diese traditionsreiche Strecke selbst zu erleben - aus Verbundenheit mit der Region, meiner Heimat, aus Neugier, aber auch, um zu erfahren, was ich mir selbst zutraue. Besonders war, dass ich den Weg gemeinsam mit meiner Mama, meinem Stiefpapa Heli und meinem Stiefbruder Stefan gegangen bin. Es war schön, diese Erfahrung teilen zu können- jede und jeder mit seinem eigenen Tempo, aber verbunden durch das gemeinsame Ziel.

Der Weg über die drei Berge war fordernd, stellenweise hart, aber genau das hatte ich gesucht: eine Herausforderung, die mir etwas abverlangt und gleichzeitig etwas zurückgibt. Unterwegs hatte ich Zeit zum Nachdenken, zum Durchatmen, zum bewussten Gehen. Keine großen Erkenntnisse vielleicht - aber viele kleine, ehrliche Momente. Am Ziel, in Heiligengrab, war ich erschöpft, aber erfüllt. Es war ein einfaches Gefühl von Stolz - nicht über eine Leistung, sondern über das Dabeisein. Der Lauf hat mich geerdet und gestärkt. Ich bin dankbar, dass ich Teil dieses besonderen Jahres und Weges sein durfte.

Stefanie Urach, wohnhaft in Graz

Predokus idealnega človeštva prihodnosti

Franci Petrič, dolgoletni glavni urednik "Družine", osrednjega cerkvenega časopisa vseh škofij v Sloveniji, je napisal petdelno knjigo z naslovom „Duša, le pojdi z mano“, kjer opisuje vse Božje poti na Slovenskem. V četrtem delu te knjige iz leta 1997 opisuje božje poti na Lisni gori in na Svetem mestu, ki sta del romanja treh gora na petek treh žeblijev, ki se obhaja na drugi petek po Veliki noči. V spremni besedi avtor piše:

Na še tako običajen dan leta, ko ostajajo cerkve ponekod po krščanskem svetu skoraj prazne, se podajajo romarji z različnih življenjskih poti k tistim ciljem, na katerih bi našli nekaj presegajočega vse tisto, kar prejema v svojih domačih cerkvah ali šolskih učilnicah. Dvajset tisoč romarjev na dan pride v Lurd, Guadalupe in druga velika romarska središča. Okrog godu Naše ljube Gospe guadalupske (12. decembra) se zbere okrog dva milijona romarjev v njenem svetišču. V letu 1993 so npr. v Santiagu de Compostela izdali 70.000 potrdil, da so romarji prehodili vsaj 100 kilometrov po znameniti srednjeveški romarski poti, medtem ko so jih še leta 1983 napisali le 2000! V časniku New York Times je leta 1993 rektor svetišča v Lurdu msgr. Michel de Roton povedal: »Mislili bi, da bodo v našem času romanja zamrla. Dejansko pa naraščajo.

Kaže, da romanja izpolnjujejo potrebe in želje človeških duš. Verjetno se zdi versko življenje ljudem današnjega sveta preveč monotono in hočejo nekaj bolj intenzivnega, prazničnega in čustvenega. Morda današnja praksa verovanja ne odgovarja potrebam ljudi ob vstopu v tretje tisočletje.« Vse to se ne dogaja le v krščanskem svetu, podobne izkušnje imajo tudi druge religije. Sredi naraščajočega sekularizma in modernizma, tehnologije in elektronike, vsakovrstne mobilnosti in hitrih

potovanj, raziskav v veselju in hitrih informacijskih pretokov ljudje iščejo stabilno in nespremenljivo ukoreninjenost v zemljo. Hitreje, ko se človeštvo premika, bolj potrebuje ukoreninjenost v ta svet.

Mislím, da to dobro opisuje izkustvo, ki so jih imeli tudi romarji treh gora letos na praznik treh žebeljev, dne 2. maja 2025. Doživeli so najmanj tri različne maše, tako na Lisni gori, katero je daroval Št. Petrski župnik Jože Valeško, kakor tudi na Svetem mestu, katero je daroval žvabeški župnik mag. Miha Golavčnik. Ta je letos prehodil celotno pot, saj zaradi avtonomnega prostega dneva slovenske gimnazije v Celovcu ni imel pouka. Zadnjič je to pot prehodil pred več kot 20-imi leti, ko je delal po zaključku teološkega študija dušnopastirsko prakso v mestni fari Pliberk. Pliberška romarska cerkev na Božjem grobu pa je cilj te 28 kilometrov dolge romarske poti, kjer je bilo kar več maš z različnimi celebranti.

Za domačega župnika, ki je vabil farane v tem svetem letu na to božjo pot, je bilo kar natrpano, saj je moral še opraviti pobožnost pri Sveti Luciji pri Dobu, kjer so romarji že čakali, ko je prišel s skupino, ki se pri Lipici malo zašla. Ni bilo časa, da bi okusil dobro pogačo in pecivo, katero so pripravile pridne roke iz Doba, ki so pogostili kot vsako leto ob treh zjutraj nad 200 romarjev v cerkvi. Za to vsakoletno izkazano gostoljubnost jim velja prisrčna zahvala. Topel čaj in šilec žganja pa je domačemu župniku vtilo novih moči, tako da je najlepši in tudi najbolj naporni del poti do Svetega mesta in nato preko Komlja do Božjega groba brez težav dobro opravil.

Vsak ima svoj tempo. Tudi 14 mladih 4. razreda labotske srednje šole so svojimi učiteljicami šli zraven. Prvotni cilj teh pa je bil, vse spraviti srečno do cilja. Tako smo bili priča, kako so se mladi »valali« po tleh, ko se prispeli do Svetega mesta. Eden je celo zajeccljal: »Umiram, vse teče iz mene, nisem več človek, temveč potok«. Letos so bili tudi spet križi zraven, toda nekateri so tako hiteli, da jih niso mogli ujeti, drugi pa so hodili v svojem tempu, ne ozirajoč se na nadaljnjo navado »poljubljanja križev«, ko se prispeli do kake cerkve. Romarje združuje izkušnja romanja, da je treba hoditi korak za korakom in ob tem občutiti nekaj, kar združuje telo in dušo. Kakor pravi avtor Petrič v spremni besedi dalje:

Ljudje odhajajo na romanja, ker iščejo in upajo, da bodo našli tisto, česar jim sodobni pa tudi nekdanji svet nista mogla ponuditi. Obred in skrivnost romanja sta kljub spremembam in napredku tako sestaven del zgodovine človeštva, da se zdita utemeljena že kar v bioloških genih, ki nas delajo ljudi. Božjepotni kraji privlačijo turiste in romarje, mlade in stare, zdrave in bolne, družine in posameznike, pobožne in radovedne, darovalce in žeparje, iskalce duš in krošnjarje. Skupna vez vseh romanj je izkušnja romanja. Romanje samo odseva osnovno resničnost Cerkve - božjega ljudstva na poti skozi življenje, celo več: resničnost samega človeštva, ki je na skupni poti k nečemu skrivnostnemu, kar nas presega. Nekaj tega presegajočega in skrivnostnega v človeštvu je videno in izkušeno v romanju. Miroljubna in harmonična mešanica ljudstev vseh stanov narodnosti in ras, ki se zbirajo skupaj na božjepotnem kraju, je prav lahko podoba ali predokus idealnega človeštva prihodnosti.

MG

- [LINK: Jauntaler Dreibergelauf • Podjunsko romanje treh gora, 12.04.2024](#)
- [LINK: Franci Petrič, Duša le pojdi z mano, knjiga 4](#)

